

NE JOČI, DUŠA . . .

A L O J Z G R A D N I K

I

Ne joči, duša, ti moj drugi lik,
in ne zapusti me nikar — Odpusti.
Saj če tajim te svetu, te le z usti,
a v srcu sem ti vedno veren . . . Žig
trdote rezke vtisnem le besedi,
ker me mehkobne nežnosti je sram.
A ko sem sam s teboj, jo omehčam,
stopim jo v kaplje v srca topli sredi
in le tišine čujejo šepet,
ko sam s seboj jo izgovarjam spet.

2

Ah, ne očitaj mi, da mi le laž
vodnica je in moja pot krivica.
Tako temná in daljna je resnica,
gorjup požirek je iz njenih čaš.
A vendar iščem jo, kot slepec tipa
in išče pot k studencu in mu mrak
napoj ponuja mlak in slanih srag.
Iskal jo bom do zadnjega utripa
in ko boš vprašala me: „Kje je?“ Nem
in slep odvrnem tiho ti: „Ne vem.“

TUBEROZE, DUŠE MOJE CVETI

A L O J Z G R A D N I K

T uberoze, duše moje cveti,	Ne bom vezal vas v minljive vence.
rože rdeče, nageljni, rezede,	V jutru, še od srčne rose sveže,
hijacinti, solznih šmarnic grede —	naj vas vse bolest-vrtnar odreže
ne bom pustil bledih vas veneti.	in iztisne vam dišav esence.

V solzah tajna boste spet omama,
vračajoča duši vse vonjave
mrtve vesne, kadar v nje daljave
bo strmela v zimi sama, sama.